

Arrest

nr. 91 574 van 14 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld met bijkomende stukken op 9 juli 2010, op 13 juli 2010 en op 29 juli 2010.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 16 mei 2012 wordt de beslissing ingetrokken.

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 juli 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door:

V., D. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kameroen

geboren te Baminda op (...)1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leerde (en een aantal deelcertificaten Nederlands als tweede taal behaalde) en spreekt, vrijwilligerswerk verricht (tuinonderhoud waaronder wieden, tuinpaden proper maken, snoeiwerk), werkbereid is, een graag geziene figuur is binnen zijn leefomgeving, voorbeeldig gedrag vertoont volgens de OCMW-medewerkers en mede-cursisten, sociaal geëngageerd is (deelname aan verschillende festiviteiten, het geven van lezingen en voordrachten op middelbare scholen, inzet voor het parochiale leven), een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2006 met een beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom wel aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag ontvankelijk te verklaren maar niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen in België en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Dat derhalve gedaagde gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid. Dat in die zin ook al rechtspraak werd ontwikkeld door zowel de RvV als de Raad van State.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Dat bovendien gewezen wordt op het verzoekschrift tot verblijf om humanitaire redenen artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 17 november 2009 waarin als argumentatie het volgende werd gesteld:

"Voorts is verzoeker toegelaten om zijn regularisatie in België aan te vragen m.m. in te leiden, wanneer verzoeker blijf kan doen geven van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Uit de stukken en het hiernavolgende relaas zal voldoende tot uiting komen dat verzoeker hechte banden gecreëerd heeft met België tijdens het verloop van zijn asielprocedure, zodat het thans nog onbillijk zou overkomen hem naar zijn land van herkomst terug te sturen."

Dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16/05/2012 stelt:

"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leerde en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een graag geziene figuur is binnen zijn leefomgeving, voorbeeldig gedrag vertoont volgens OCMW-medewerkers en mede-cursisten, sociaal geëngageerd is, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. "

Dat gedaagde niet afdoende motiveert waarom deze elementen wel de buitengewone omstandigheden van verzoeker weergeeft maar geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie in tegenstelling tot de rechtspraak van de Raad van State.

Dat gedaagde verder enkel stelt dat de elementen niet 'voldoende' zijn als grond voor een verblijfsregularisatie.

Dat verzoeker derhalve niet weet waarom zijn aanvraag werd afgewezen en dus eigenlijk het doel van de motiveringsplicht in hoofdte van gedaagde niet bereikt wordt.

Dat gedaagde dient te motiveren op basis van welke redenen verzoeker zijn aanvraag ongegrond werd verklaard.

Dat de criteria om regularisatie ten gronde toe te kennen of te weigeren nergens vermeld staan in de wetgeving. Dat dit een discretionaire bevoegdheid is van de minister/staatsecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat dit echter niet betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken willekeur mag hanteren op basis van hun discretionaire bevoegdheid.

"Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag , kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. "

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 21.7.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

Dat door enkel te stellen dat de aanvraag niet 'voldoende' is zonder enige vorm van motivatie gedaagde haar discretionaire bevoegdheid te buiten gaat en er willekeur heerst.

Het hoef dan ook geen betoog dat zulks een motivering een schendig uitmaakt van het rechtzekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Door thans volledig af te wijken van de rechtspraak van de Raad van State en geen enige vorm van motivatie te geven maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel. "

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker aanbrengt om geregulariseerd te worden, niet worden aanvaard.

Verzoeker betoogt dat zijn aanvraag klaarblijkelijk ontvankelijk is verklaard en dat de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden zijn aanvaard maar niet voldoende zijn om de gegrondheid van de aanvraag te staven. Verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de elementen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden doch geen aanleiding kunnen geven tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker wijst op de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag van 17 november 2009, met name de “*hechte banden*” die hij heeft gecreëerd met België.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Waar verzoeker van mening is dat de ‘buitengewone omstandigheden’ dienen vermeld te worden in de bestreden beslissing en zijn kritiek aldus betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan deze grief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker ondervindt immers geen nadeel door het feit dat zijn aanvraag ontvankelijk is verklaard en een vernietiging van de beslissing op grond van deze grief kan hem dan ook geen voordeel verschaffen. In de mate verzoeker meent dat de elementen die de buitengewone omstandigheden verantwoorden eveneens aanleiding moeten geven tot het gegrond verklaren van de aanvraag, kan verzoeker niet worden gevolgd. Dit zou afbreuk doen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en aan het door de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht te voeren dubbel onderzoek.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers aangehaalde integratie-elementen het volgende overwogen:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2006 met een beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

In tegenstelling tot verzoekers bewering in het middel beperkt verweerder het motief niet door te stellen dan de aangehaalde elementen niet ‘voldoende’ zijn als grond voor een verblijfsregularisatie. Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vaststelt dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan tot 2006; dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie. Bovendien is de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang te beschouwen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker die niet betwist dat hij sinds 2006 illegaal op het grondgebied verblijft en geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoeker betoogt dat door de ongegrondverklaring van zijn aanvraag verweerder zijn discretionaire bevoegdheid te buiten gaat en er willekeur heerst. Verzoeker geeft met deze grief aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder niet volstaat om de motieven te weerleggen. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de aangehaalde integratie-elementen geen grond voor regularisatie kunnen vormen nu verzoekers verblijf slechts voorlopig was toegestaan tot 2006 en verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hij sinds 2006 illegaal in België verblijft. Verzoeker laat na aan te tonen dat het oordeel van verweerder, met name dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De Raad stelt vast, na de bespreking van dit middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker meent dat verweerder met de bestreden beslissing volledig afwijkt van de *“rechtspraak van de Raad van State”* en citeert uit een auditeursverslag zonder evenwel *in concreto* aan te geven van welke rechtspraak verweerder zou hebben afgeweken. Verzoeker maakt een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN